

BUS VOL IKJES

*Voor Marly en Riva,
de trots en liefde
van Oma Beer*

*“Er is een deel in mij dat heel erg
anti-moeten is, maar dit boek is
echt een must voor alle kinderen,
hun ouders en onderwijzers.”*

– FRANCINE OOMEN

BUS VOL IKJES

BERRY COLLEWIJN & LOTTE PROOT

ILLUSTRATIES EVA POPPINK

Inhoudsopgave

Hallo! 7

DEEL 1 Mijn verhaal 10

- 1 Intro 11
- 2 Monky Marly 15
- 3 Mega Marly 19
- 4 Muisje Marly 23
- 5 Een bus vol Ikken 28
- 6 Madelief Marly 33
- 7 Spelen met de bus 37
- 8 Mega Maxi Marly 40
- 9 Is mijn busje kapot? 43
- 10 Oma Beer heeft ook een bus 46
- 11 Ordinair en netjes – Eten bij opa en oma 50
- 12 Bange kikker en Tica Tijger 53
- 13 Met de bus naar het circusfeest 57

DEEL 2 Doe-boek 63

Voice Dialogue voor kinderen, ouders en begeleiders 64

- 1 Intro 65
- 2 Monky Marly 67
- 3 Mega Marly 69
- 4 Muisje Marly 70
- 5 Bus vol Ikjes 72
- 6 Madelief Marly 74
- 7 Spelen met de bus 76
- 8 Mega Maxi Marly 78
- 9 Is mijn busje kapot? 80
- 10, 11 Sjaan Jordaan en Deftige Dame: een apart stel 82
- 12 Tijger Tica 84
- 13 Met de bus naar het circusfeest 86

DEEL 3 Voice Dialogue in de praktijk 94

Voice Dialogue in de praktijk 96

Jasmijn: Terrorbroer 97

Sem: Overzicht in een vol hoofd 102

Daan: Rebel versus Controleur 105

Over de makers van dit boek 110

Sidra Stone over *Bus vol Ikjes* 112

Hallo!

Ik ben Marly. Ik ben negen jaar.
Ik zit in groep zes.
Ik heb lang donker haar
en bruine ogen
en armen en benen die
altijd willen bewegen.
Echt altijd. Stilstaan is niet echt
mijn talent.

Ik woon met mijn zusje Riva en mijn mama vlak bij de stad.
 Mijn beste vriendin heet Tica.
 Thuis praat ze Spaans en op school Nederlands.
 Ze is lief, grappig en supersnel.
 En ze komt uit Costa Rica.

Mijn oma Beer heeft dit boek geschreven samen met Lotte Proot.
 En de mooie tekeningen zijn gemaakt door Eva Poppink.

Mijn oma heet eigenlijk Berry.
 Toen ze klein was, noemde iedereen haar gewoon Beer.
 En nu ze oma is, noemen we haar oma Beer.
 Oma zegt weleens de gekste dingen.
 Zo zegt ze dat iedereen een bus vol Ikjes heeft.
 Ze bedoelt dat je allemaal verschillende stemmetjes en kanten hebt.
 Eén Ik wil klimmen en bewegen.
 Een ander is een Superheld.
 Nog eentje piept als een bang muisje.
 En er is ook een Lieve Ik die iedereen wil helpen.
 En geloof me: er zitten nog véél meer Ikjes in zo'n bus.
 Eerst snapte ik daar helemaal niks van. Een bus vol Ikjes?

Doe normaal. Maar toen gebeurde er van alles op school.
 Met Henkie. En met Tica.
 En toen ontdekte ik dat oma Beer misschien toch gelijk had.

In dit boek lees je over mijn week.
Een week vol verschillende Marly's.
Mega Marly, Monky Marly, Muisje Marly, Madelief Marly.
Soms deed ik stoer. Soms was ik boos. Soms bang. Soms superdruk.
En soms wist ik zelf ook niet meer wie van mijn Ikken aan het stuur zat.
Het was een spannende week.
Vooral toen Mega Marly héél groot en héél boos werd.
Gelukkig eindigde de week met mijn verjaardagsfeestje.
En dat was echt supertof.

Eerst vertel ik je mijn verhaal.
Daarna komt een speelgedeelte waar je kunt tekenen, spelletjes doen en vragen beantwoorden.
Ook ga je ontdekken welke Ikjes er allemaal in jouw bus zitten. Samen met je vader of moeder.
Misschien heb jij ook een Mega Ik. Of een Grapjes Ik. Of een Ik die altijd wil winnen.
Of eentje die liever onder een dekentje kruipt. Alle Ikken horen bij jou.

Achter in het boek staat ook een stukje voor ouders, juffen en meesters, en andere grote mensen. Dat heeft Kina Smit geschreven. Zij werkt veel met kinderen en met hun verschillende Ikken. Ze is orthopedagoog. Een orthopedagoog helpt kinderen en ouders als het even niet zo makkelijk gaat.

Ik hoop dat je net als ik ontdekt hoeveel verschillende Ikken je hebt.
Veel leesplezier! Van mij ... en van al mijn Ikken.

Deel 1

MIJN VERHAAL

1 Intro

Het is zondagochtend.
Mijn zusje en ik moeten onze kamer opruimen.
Straks gaan we in bad.

Vanuit de deur van mijn kamer kijk ik naar mama en mijn zusje.
Mijn zusje heet Riva, ze is vijf jaar. Ze zit op de trap.
Ze heeft haar armen over elkaar en schudt met haar hoofd:

‘Nee, nee, nee!’

‘Jawel, Riva. Kamer opruimen. Ik vraag het
niet nog een keer.’

Mama staat met haar handen in haar zij.
Riva kijkt boos naar haar voeten. Ze balt
haar vuistjes. ‘Wil ik niet!’

Mama loopt weg, komt terug, loopt
weer weg.

Meestal heeft mama een lief
gezicht, met kuiltjes in haar wangen
en zachte grote ogen.

Maar nu staan haar ogen streng.

‘Ja, ja, jawel,’ zegt ze tegen Riva.

‘Jazeker wel. En wel meteen.’

Riva legt haar hoofd op haar knieën.
Ze bijt op haar lip en knijpt haar
ogen dicht.

‘Nee!’ zegt ze.

Mama zucht. 'Ik kom zo weer naar boven en dan ben je aan het opruimen, Riva!'

Maar Riva bijt op haar lip, ze zit vastgeplakt op de trap.

Ik ga naast haar zitten.

'Ik help je wel,' fluister ik.

Ik ben haar grote zus.

En grote zussen helpen.

Oma noemt dat mijn Madelief Marly.

Dat zegt ze altijd als ik lief doe.

Als ik Madelief ben, vindt iedereen mij aardig.

Ik sta op van de trap en loop de kamer van Riva binnen.

Wat een troep! Overal speelgoed. Stiften en potloden en papier liggen over de vloer.

Kleren op de grond, knuffels overal, boeken op de grond en onder het bed.

De knuffels zet ik netjes op een rij. Aapje, Tijger, Kikker en Knorretje.

Ik leg het dekbed over ze heen. Zo, lekker warm.

Verkleedkleren in de kist. Boeken op een rijtje in de kast.

De kamer begint weer te stralen.

Plots staat mama in de kamer.

'Marly?' vraagt ze.

Ze kijkt verbaasd naar de schone kamer.

'Marly, wat doe jij nou?'

'Ik ... ik help Riva even. Ze had heel veel rommel.'

Mama slaat haar armen over elkaar.

'Dat is lief van je, lieverd. Maar dit is Riva's kamer.

Je hoeft haar niet helpen. Ze moet het zelf doen,' zegt mama.

Mama loopt naar Riva op de trap.
 ‘Kom Riva, aan de slag.’
 Terwijl ze dat zegt, aait ze Riva even over haar donkere haar.
 Riva balt haar vuisten weer,
 maar ondertussen kijkt ze met lachende oogjes omhoog naar mama.
 En dan zie ik het dus.
 Iets wat ik interessant vind,
 maar ook een beetje gek.
 Ik zie eerst een lieve mama en daarna een strenge.
 Alsof mama twee mama’s in zich heeft.
 En ik zie ook twee Riva’s:
 de ene keer een koppige, boze Riva,
 en daarna weer een Riva die dol is op onze mama.
 Kijk maar – haar ogen beginnen te stralen als ze mama ziet,
 en tegelijk wil ze nog steeds niet, niet, niet opruimen.
 Riva pakt snel de rok van mama vast,
 trekt eraan en kijkt omhoog als een stout aapje.
 Mama kijkt naar beneden en moet lachen
 om dat gezicht van mijn zusje.
 Riva lacht terug.
 Ze kan gewoon niet boos blijven op mama.

Heb ik zelf ook twee Marly’s? Naast de lieve Marly ook een stoute?
 En misschien wel nog veel meer Marly’s? Dat gaan we ontdekken in de
 volgende hoofdstukken.

Heb jij ook een lieve en stoute kant?
Heeft jouw vader of moeder ook twee verschillende kanten?

2 Monky Marly

Het is maandagochtend vroeg. Ik lig nog in bed te dromen ...

Ik slinger met mijn harige staart door de jungle.
Mijn handen en voeten vinden vanzelf de volgende tak.
Ik krijs van plezier en kijk achterom.
Mijn vriendinnetje Tica is er nog.
We zwieren samen supersnel door de lucht.

Felgekleurde papegaaien vliegen boven ons hoofd.
Reusachtige vlinders dansen mee.
Beneden, tussen de boomwortels, zitten kikkertjes stil.
Harige spinnen gluren uit hun holletjes.
Een slang kronkelt over de grond.

Het ruikt naar nat groen, naar aarde en avontuur.
Het licht valt tussen de bladeren door.
We klimmen hoger en hoger,
tot we boven in de boomtoppen zijn.

Daar komen we op adem.
We vlooien elkaar en eten kleine beestjes uit onze vacht.
Dat vinden we lekker.
We krijzen en trommelen onszelf op de borst.

De bladeren zijn felgroen,
de lucht is diepblauw,
en met onze kraaloogjes kijken we kilometers ver.

Ik doe mijn ogen open.
Druk mijn neus nog even in mijn kussen.
Wat een leuke droom.

Ik slingerde aan een liaan door de jungle.
Ik had een staart, harig en sterk.
Ik maakte harde geluiden,
kon met handen én voeten takken pakken,
ondersteboven hangen, springen, klimmen.

Het was superleuk.
Ik was een aapje,
en ik speelde met een ander aapje.
Dat moet ik mama vertellen.

Ik spring uit bed.
Maak een radslag door mijn kamer.
Hinkel naar de trap.
Stuiterend over de treden vlieg ik naar beneden.

Mama staat in de keuken.
Ze lacht als ze me ziet.
'Marly, Marly, goedmorgen, lieve schat, lekker geslapen?

Ze smeert een boterham.
Rustig zitten is niets voor mij.
Ik spring van mijn ene been op mijn andere,
ik hinkel om de tafel.

'Mam, mam, ik droomde dat ik een aapje was.
In de jungle, ik slingerde door de bomen.
Met een ander aapje.
We konden heel ver kijken en hadden zó veel plezier.'

'Je bént ook net een aapje', lacht mama.
'Monky Marly. Geen rust in je kontje.
Een echte spring-in-het-veld.'

Ze aait me over mijn hoofd. Dat is waar: ik wil altijd bewegen.
En dansen, rennen, klimmen en tuimelen.
Als ik blij ben, begint het bij mijn tenen,
en dansen zelfs mijn haren hun eigen dans.
Mama zegt: 'Kom, eet gauw een boterham, jullie moeten zo naar school.'
Ze heeft blauwe ogen en lange zeemeerminharen. Van mama mag ik mijn
boterham staand eten. Daarover heeft ze ook met meester Bas gepraat.

Ik ben de enige in de klas die naast haar tafeltje mag staan.
Mijn Monky Marly moet gewoon bewegen,
dat voel ik in mijn voeten en in mijn billen.
Ze moeten wiebelen, ik kan er niks aan doen.

*Heb jij dat ook, dat je veel wilt bewegen?
Wat vind je dan leuk om te doen?*

3 Mega Marly

Ik ben op school. Het is pauze. Tica en ik spelen tikkertje met wat andere kinderen.

Tica is 'm. Ze rent keihard achter me aan. Ik ren ook maar omdat ik ook moet lachen, ren ik niet hard genoeg.

'Tikkie! Jij bent hem!' Tica stuift alweer weg.

Henkie doet ook mee. Hij zit in onze klas en heeft wit haar.

'He opa! Harder rennen, opa Henk!' De jongens pesten hem met zijn naam.

Henkie bijt op zijn lip en rent nog harder.

Ik ren achter hem aan, ik heb bijna geen adem meer.

Dan duikt Tica opeens op, pal voor mijn neus. Ik raak haar mouw aan:

'Tikkie!' roep ik.

Tica lacht. Nu is zij 'm weer. Ze gilt en rent op het schoolplein achter de andere kinderen aan.

Dan zie ik het gebeuren.

Henkie strekt zijn been uit.

Tica struikelt en glijdt uit over de kiezelsteentjes.

Auw. Haar knie ligt open.

Ik ren naar haar toe en sla mijn armen om haar heen.

Ze huilt zacht.

'Huylbaby,' zegt Henkie. Hij snuift en schopt steentjes naar haar.

'Stomme baby!'

'*Me duele mucho*,' huilt Tica. Dat betekent: 'Het doet pijn.'

Henkie trekt een lelijk gezicht.

'Stomme huylbaby! Je kan niet eens Nederlands praten!'

Er gebeurt iets in mij.
Het borrelt vanbinnen.
Alsof iets in mij wakker schrikt.
Ik voel me groot worden. Sterk.
Megasterk.
Het is alsof ik iemand anders word.
Alsof ik niet meer gewoon Marly ben.
Maar Mega Marly.

Ik spring op. Mijn stem klinkt hard, groot.

‘Ze heeft pijn!’ roep ik.

‘Ik dee niks,’ zegt Henkie.

Hij lacht, maar zijn ogen niet.

‘Je deed het expres. Dat zag ik!’ Ik kijk hem boos aan.

Henkie zet een stap naar voren.

‘Wat zeg jij?’ Hij steekt zijn kin vooruit.

Mijn hart bonst, maar mijn Mega Marly blijft staan.

‘Je deed het expres. Ik zag het. Je stak je been uit,’ zeg ik.

‘Echt niet!’ roept Henkie.

Hij lacht schel en kijkt om zich heen.

De andere kinderen komen in een kring om ons heen staan.

Hij zet nog een stap naar me toe.

Mijn Mega Marly zet haar handen in haar zij.

‘Ik ben niet bang voor jou,’ zeg ik.

Niemand zegt iets.

Henkie prikt met zijn vinger in mijn schouder.

‘Wie wil er nou vrienden zijn met die stomme Spaanse huilbaby?’

Mijn Mega Marly kijkt hem strak aan. Haar handen jeuken.

‘Ik,’ zeg ik. ‘En ze is niet Spaans. Ze komt uit Costa Rica.’

‘Tssss,’ doet Henkie.

Hij kijkt me nog even aan en rent dan weg.

Tica staat op en pakt mijn hand.

‘Ven,’ zegt ze zacht. Dat betekent: ‘Kom.’

Ik kijk naar haar knie.

Er loopt een straaltje bloed naar beneden, zo haar sok in.

Heb jij ook een grote sterke Mega Ik?
Wanneer komt die tevoorschijn?